

РЕШЕНИЕ

№ 10767

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12344** по описа за **2024** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на И. Н. К., чрез адвокат И. срещу Решение № 4274/26.09.2024 г. по анд № 8875/2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 100 състав.

С решението съдът е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба № 9219512/15.05.2024 г., издаден от СДВР - МВР, с който на касатора, на основание чл. 189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 4 вр. ал.1, т. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното решение. Касаторът твърди, че СРС неправилно е преценил събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, в следствие на което е достигнал до неправилни правни изводи за осъществяване на административното нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП и за липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочил, че не е собственик на МПС, както и че липсват доказателства в тази насока. Обстоятелството, че е лице, получило

Свидетелството за регистрация на автомобила при неговата регистрация в Пътна полиция, не означава, че е ползвател на автомобила, а още по-малко че е негов собственик. Във връзка с посоченото, твърди че АНО не е положил усилие да изясни кое е лицето, което е действителен собственик на автомобила. Искането до съдът е да постанови решение, с което да отмени решението на СРС.

В съдебното заседание касаторът, не се представлява и не се явява. Представени са писмени бележки. Претендира присъждане на разносните пред двете инстанции, съгласно представен списък.

Отвeтникът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните писмени доказателства /изпратени от Българския Институт по Метрология, доказващи техническата годност на техническото средство, с което е установено нарушението/ е установил фактическата страна на спора, като е приел, че оспорения фиш е бил издаден въз основа на данните от видео система за контрол на скоростта на МПС АТСС CORDON M2 с № MD 1196. С помощта на последното е установено, че на 15.05.2024 г., в 20:56 часа, в [населено място], [улица], с посока на движение от [улица]към „Околовръстен път“ при ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място, въведено с пътен знак В – 26 касаторът е управлявал товарен автомобил „Б. ИЗ“ с рег. [рег.номер на МПС] със скорост на движение 64 км/ч., като по този начин е превишил разрешената скорост с 14 км/ч. – нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДВП.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Правилно е определено лицето, което е сочено за нарушител, а именно собственика на автомобила. Съгласно чл. 187а, ал. 4, че вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или електронния фиш представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на моторно превозно средство. В конкретният случай такива доказателства не са приложени. От приложено по делото писмо на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР – МВР безспорно се установява, че първоначалната регистрация на автомобила е РБългария е била извършена на 29.01.2020 г., с вписан собственик –Н. Н., на 29.01.2021 г. е извършена

промяна на регистрацията относно собствеността и е добавена като собственик М. К., в последствие на 07.12.2021 г. отново е настъпила промяна и са посочени като собственици М. К. и И. Н. К.. След тази промяна други не са били правени.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, което е стационарно в разглеждания случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. В този смисъл не се споделя твърдението в касационната жалба, че ЕФ е издаден в нарушение на чл. 34 от ЗАНН. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП реквизити, поради което в ЕФ не се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл.59, ал.2 ЗАНН във вр.с чл.189, ал.8 ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл.42 и чл.57 ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл.189, ал.15 ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка.

Приложени са и доказателства относно, годността на техническото средство на АТСС (Протокол № 145-СГ-ИСИС/06.12.2023 г.) от последваща метрологична проверка Българския институт по метрология, преглед на вписан тип средство за измерване, решение за одобрение на типа уред за измерване.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 50 км/ч съгласно чл.21, ал.1 ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочена посочената разрешена скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно – и правилно подведено под санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 4 вр. ал. 2, т. 2 от ЗДвП.

Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства

в административнонаказателния процес - чл. 189, ал. 15 ЗДвП. От приложената справка за регистрация, е възможно да се установят данните за собственика на управляваното МПС. Обратно на твърденията на касатора е видно от електронния фиш е, че в посоченото време и място в същия, със скорост 64 км/ч., касаторът е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, при ограничение на скоростта 50 км/ч. за населено място, като е превишил допустимата скорост с 14 км/ч. Техническото средство е преминало ежегодния периодичен технически преглед. Същото е преминало през изискуемата законова проверка за техническа годност, а касаторът не е посочил, че автомобилът е бил управляван от друго лице.

Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в ЕФ фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

Посочено е, че извършеното нарушение е системно. Съгласно §6, т.33 от ЗДвП, „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. За да се обоснове „повторност“, доколкото на нарушителя с ЕФ К-5353414 от 12.09.2023 г. е наложено наказание за идентично нарушение, а именно такова на правилата, определящи максимално допустимата скорост за движение на МПС, съгласно разпоредбата на чл. 21 от ЗДвП. Видно от отбелязването в информационната система АИС – АНД, посоченият ЕФ не е обжалван и е влязъл в сила. Във връзка с установеното настоящият състав на АССГ споделя извода на СРС, че осъщественото нарушение на 15.05.2024 г., съгласно ЕФ серия К № 9219512 безспорно е извършено в едногодишния срок, поради което е и повторно.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието, като е взел в предвид, че е налице повторност, тъй като е налице влязло в сила ЕФ за извършено нарушение в рамките на една година. Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 4 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост извън населено място от 50 км/ч., с 14 км/ч се налага наказание глоба в размер на 50 лв.; респективно двойният размер на същата се равнява на 100 лв. Така наложената глоба в размер на 100 лв. е правилно определена, тъй като автомобилът се е движил със скорост от 64 км/ч., т.е. с 14 км/ч. над допустимата скорост.

На основание на изложеното съдът приема, че решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно постановено, и като такова следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XXVIII касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4274/26.09.2024 г. по анд. № 8875/2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100 състав.

Решението е окончателно.

